

Elisabet Höglund

Perhe- tragedia

Vaiettu totuus Ruotsia
järkyttäneestä perhesurmasta

Elisabet Höglund

Perhetragedia

Vaiettu totuus Ruotsia
järkyttäneestä perhesurmasta

Suomentanut Jaana Palanterä

SAGA Egmont

Perhetragedia – Vaiettu totuus Ruotsia järkyttäneestä perhesurmasta

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *Morden i Bjärred: och andra berättelser om föräldrar som mördat sina barn*

Original language: Swedish

Cover image: Johan Nilsson/TT/Ritzau Scanpix

Copyright © 2019, 2024 Elisabet Höglund and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727141060

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Omistettu Moalle ja Agnesille

Esipuhe

Tämä kirja ei kerro jengiampumisista, joissa nuoret miehet ampuvat toisiaan kostaakseen, kilpaillakseen huumeasiakkaista ja ratkoakseen reviiirikiistoja Malmön, Tukholman ja Göteborgin syrjäytymisalueilla.

Kirja ei kerro myöskään perinteisistä murhista, joissa miehet – sillä useimmiten tekijöinä ovat miehet – tappavat vaimonsa tai tyttöystävänsä mustasukkaisuudesta tai liiallisuuksiin menneen miehisen vallankäytön seurauksena.

Kirja ei kerro myöskään tapauksista, joissa mies ampuu tai puukottaa toisen miehen kuoliaaksi mustasukkaisuudesta taloudellisista syistä.

Sen sijaan kirja käsittelee täysin erilaista tapausta – rikosta, jossa vanhemmat murhaavat omat lapsensa. Tämänkaltaiset murhat eivät ole tavallisia, mutta riittävän tavallisia ansaitakseen huomiota. Näille murhille tulee antaa huomiota myös niiden käsittämättömän traagisuuden takia, kun lasten omat

vanhemmat tuomitsevat viattomat lapset kuolemaan ennen kuin nämä ovat ehtineet edes aloittaa elämäänsä.

Vanhempien tekemissä lapsimurhissa on kaksi pääkategoriaa: yhdessä kategoriassa vanhempi tappaa lapsensa ja toisen vanhemman, mutta säästää oman henkensä. Tätä kutsutaan termillä *filicid*. Toisessa kategoriassa vanhemmat tappavat ensin lapsensa ja sitten itsensä – *familicid*.

Näitä ilmiöitä kutsutaan joskus myös termillä *laajennettu itsemurha*. Käsite ”laajennettu itsemurha” kuulostaa viattomalta, lähes hienotunteiselta. Pääasiaksi nostetaan vanhempien itsemurha, ei sitä tosiasiaa, että samat vanhemmat ovat vieneet hengen myös viattomilta lapsiltaan.

Tuntuu kuin oikeusvaltio suhtautuisi anteeksiantavasti laajennettuihin itsemurhiin. Niitä kutsutaan ”perhetragedioiksi”. Vanhemmat, jotka tekevät laajennetun itsemurhan, vapautuvat siten syyllisyydestä. Kansantuomioistuin ei tuomitse heitä yhtä ankarasti kuin niitä murhaajia, jotka selviävät itse hengissä.

Laajennetut itsemurhat ovat samalla epäkiinnostavia lain näkökulmasta, koska ei ole olemassa tekijöitä, joita voisi syyttää ja jotka voisi tuomita. Tekijät – oli heitä sitten yksi tai useampi – ovatkin jo kuolleet.

Jutut tutkitaan summittaisesti, tutkinta lopetetaan ja salataan omaisten kunnioittamiseksi. Poliisi selvittää rikokset lähes samalla hetkellä, kun ne tehdään. Samalla tapaus suljetaan kirjoihin ja kansiin. Kukaan ei saa tietää, mitä oikeastaan tapahtui. Omaisia täytyy suojella hinnalla millä hyvänsä. Ruotsin lehdistön- ja ilmaisunvapautta koskevat lait ovat voimassa pienintä kirjainta myöten. Samalla voimassa on Ruotsin rikoslain 5. luku ja sen 3. pykälä ”Vainajaan kohdistuva kunnianloukkaus”.

On nimittäin rangaistavaa puheessa tai kirjoituksessa esittää tosiasioita ja tietoja kuolleesta henkilöstä, jos tiedot voidaan käsittää kyseistä henkilöä loukkaaviksi. Se koskee myös tilanteita, joissa menehtynyt henkilö on murhaaja.

Näin ollen itse lainsäädäntö estää tekemästä journalistista tutkimusta murhista ja murhien takana olevista tekijöistä, jos tekijät ovat kuolleet.

Tämä johtaa useimmiten lähes täydelliseen tietojen salaamiseen. Salailu puolestaan johtaa väärin huhujen leviämiseen, juoruiluun ja suoranaisiin valheisiin, jotka inhimillisesti ajatellen saattavat vahingoittaa omaisia ja kuolleen mainetta enemmän kuin varsinainen totuus.

Skånen Bjärredissä tammikuun alussa vuonna 2018 tehtyjä murhia voidaan kutsua juurikin ”laajennetuiksi itsemurhiksi”. Ne olivat murhia, jotka kaksi korkeasti koulutettua, ylempää keskiluokkaa edustavaa, korkeassa asemassa olevaa ja taloudellisesti hyvässä tilanteessa elävää vanhempaa tekivät. Ne olivat murhia, jotka sekä poliisi että muut viranomaiset järjestelmällisesti salasivat. Ne olivat murhia, jotka johtivat massiivisiin huhuihin sosiaalisessa mediassa, juuri siitä syystä, että kukaan ei saanut tietää, mitä oli tapahtunut.

Iltapäivällä 9. tammikuuta 2018 poliisit löysivät kokonaisen perheen kuolleen omakotitalosta rauhalliselta ylemmän keskiluokan asuinalueelta Bjärredistä, Lomman kunnasta Skånesta. Murhat synnyttivät shokkiaallon myös kaukana Ruotsin rajojen ulkopuolella. Bjärredin tragediasta tuli muutamassa tunnissa maailmanlaajuinen uutinen.

Bjärredin tapahtumat päättyivät nopeasti Ruotsin rikoshistoriaan niiden äärettömän epätavallisuuden ja niihin

liittyvien arvoituksellisten ja monimutkaisten olosuhteiden vuoksi.

Tämä kirja käsittelee Bjärredin traagisia murhia. Haluan kirjassa löytää vastauksen kysymykseen: mikä saa vanhemmat tappamaan omat lapsensa?

Monet pitävät moraalittomana kaivella ihmisten tragedioita tällä tavalla. Sen sijaan tällaiset tapaukset pitäisi heidän mielestään jos nyt ei antaa anteeksi, niin ainakin unohtaa, ei niinkään menehtyneiden takia vaan eloonjääneiden vuoksi.

Se on ymmärrettävää. On tietenkin tärkeää kunnioittaa omaisia. Mutta on myös tärkeää yhteiskunnan kannalta saada tietää tämantapaisten kohtuuttomien tragedioiden taustoista. Ehkä yhteiskunta saisi siten työkaluja, joiden avulla tällaisten kammottavien massamurhien toistuminen voitaisiin yrittää estää.

Esitän kirjassa myös kysymyksen, onko oikein unohtaa Moa ja Agnes, kaksi pikkutyttöä, jotka menettivät henkensä, koska heidän vanhempansa eivät enää pitäneet elämää elämisen arvoisena?

Ei, se ei ole oikein. Moaa ja Agnesia ei saa koskaan unohtaa. Heidän traaginen kohtalonsa ei saa kadota savuna ilmaan, koska heillä on meille niin paljon opetettavaa siitä, miten yhteiskunnan pitäisi suojella heikoimpiaan, viattomia lapsia, jotka eivät itse jaksa taistella ja puolustaa oikeuttaan elää.

Siitä syystä olen halunnut kirjoittaa tämän kirjan. Jotta nämä pikkutyöt saisivat ansaitsemansa hyvityksen.

Minä ja kustantamoni olemme yksimielisesti päättäneet olla käyttämättä Bjärred-vanhempien oikeita nimiä, jotta emme aiheuttaisi uusia kärsimyksiä omaisille. Sen sijaan kirjoitan isästä ja äidistä keksityillä nimillä.

Kutsun isää Jonas Lyckowiksi ja äitiä Karin Lyckowiksi.
Tyttöjä kutsutaan kuitenkin edelleen Moaksi ja Agnesiksi.

Tungelsta elokuussa 2019

Elisabet Höglund

LUKU 1

Täysin tavallinen työpäivä

Oli tiistai 9. tammikuuta 2018. Iltapäivä oli harmaa ja sumuinen kuten Skånessa yleensä tähän aikaan vuodesta on. Kello oli vähän yli puoli neljä. Nuoremmat konstaapelit Hampus Linde Olofsson ja Fredrik Andersson olivat hetkeä aiemmin aloittaneet iltavuoronsa partioautossa 64-3160. Heidän vuoronsa kestäisi kello 23:een, ja juuri nyt illasta näytti olevan tulossa hiljainen ja rauhallinen.

Tammikuuta oli ehditty elää vain muutama päivä, eivätkä roistot olleet vielä täysin toipuneet pyhistä.

Hampus ja Fredrik hyppäsivät autoonsa Kävlingen poliisiasemalta, joka oli heidän asemapaikkansa. Hampus istui ratin taakse, ja Fredrik alkoi hoitaa viestintäyhteyksiä. Tänään oli hänen vuoronsa hoitaa laitteita.

”Ajetaan pikkulenkki ja katsellaan ympärillemme”, Hampus ehdotti. Fredrik nyökkäsi. Hänellä ei ollut mitään sitä vastaan. He eivät halunneet istua asemalla odottamassa, että jotain tapahtuisi. Oli parempi liikkua ihmisten ilmoilla.

Konstaapelit ajoivat pois Kävlingestä kohti Lommaa. Sinne oli matkaa vajaat kaksikymmentä kilometriä. Ajaessaan he jutustelivat joulun kuulumisia. He olivat viimeksi olleet samassa vuorossa ennen joulua, ja sen jälkeen oli tapahtunut paljon. Nyt pyhät olivat ohi, ja arki alkoi jälleen. Se tuntui oikeastaan melko hyvältä.

Jopa pienet kylät Lounais-Skånessa olivat hitaasti alkaneet heräillä eloon pitkän pyhäkauden levon jälkeen. Hampusin ja Fredrikin mielestä oli mukavaa, että elämä ja työt palasivat jälleen tavallisille urilleen. Toki oli kiva olla vapailla, mutta työ houkutteli enemmän, etenkin kun he molemmat edelleen olivat sinkkuja ja kokivat poliisityön yhä haastavana.

”Käydäänkö McDonald’silla syömässä hampparit ennen kuin jatketaan?” Fredrik kysyi.

”Hieno idea”, Hampus vastasi ja painoi hieman lisää kaasua. Hän tunsikin olevansa todella nälkäinen nyt, kun McDonald’s tuli puheeksi. Hän ei ollut syönyt mitään sitten aamiaisen, ja vatsa oli alkanut muistutella olemassaolostaan.

He ajoivat Bronsgatanin McDonald’siin Lommassa ja ostivat juustohampurilaiset. He jäivät autoon istumaan ja söivät hampurilaisensa kaikessa rauhassa. Ei ollut mitään syytä stressata. Kaikkihan vaikutti rauhalliselta. Johtokeskukselta ei ollut tullut tehtäviä, ainakaan vielä. He käynnistivät auton ja alkoivat ajaa hitaasti kohti Lundia.

Hampus ja Fredrik viihtyivät hyvin yhdessä. Heistä oli mukavaa, että aseman vuorolistan tekijät antoivat heidän tehdä töitä yhdessä. Tosin yhtä usein he tekivät töitä myös muiden kollegojen kanssa.

Sekä Hampus että Fredrik rakastivat työtään. Hampus oli haaveillut poliisin ammatista aina lapsesta lähtien. Kun oli aika

valita itselle ammattia, hän ei epäröinyt hetkeäkään, vaan haki Poliisiammattikorkeakouluun. Hän halusi poliisiksi, sillä hän halusi pelastaa maailman. Sitä mieltä hän oli ainakin ollut pikkupoikana.

Oltuaan ammatissa muutaman vuoden hän tajusi hieman pettyneenä, ettei maailman pelastaminen ollutkaan ihan niin yksinkertaista kuin hän oli luullut. Ei vaikka olikin poliisi. Silti hän ei koskaan ollut katunut ammatinvalintaansa.

Fredrik oli syntynyt ja kasvanut Karlskronassa. Hän oli työskennellyt Skånen poliisissa neljä vuotta, mutta oli viime aikoina alkanut yhä enemmän kaivata takaisin kotikaupunkiinsa. Hän oli jo hakenut useisiin virkoihin Karlskronassa ja Karlshamnissa, mutta tähän mennessä mikään ei ollut tuottanut tulosta. Hänellä oli aikaa odottaa, ja hän kyllä viihtyi Kävlingessä.

Nauttiessaan juustopurilaistensa viime paloista Hampus ja Fredrik saivat tehtävän JK:sta, johtokeskuksesta. Kello oli tuolloin täsmälleen 15.36.03 tiistaina 9. tammikuuta. Fredrik kuittasi tehtävän. Keskus halusi, että Fredrik ja Hampus ajaisivat rutiinitehtävälle Bjärrediin. Hehän olivat jo liikkeellä autollaan, joten olisi helpointa, että he ottaisivat tämän tehtävän.

”Bjärrediläinen mies ei ole ilmaantunut töihinsä tänään”, keskus selitti. ”Haluan, että ajatte miehen kotiin. Mies ei ole vastannut, vaikka hänen työnantajansa on yrittänyt tavoitella häntä useita kertoja. Saatte ajaa Bjärrediin ja tarkastaa, mistä on kyse. Työnantaja vaikutti hieman huolestuneelta, mutta se ei varmastikaan ole mitään vakavaa.”

”Selvä”, Fredrik vastasi. ”Ajamme sinne.” Hän sai osoitteen Bjärrediin ja niiden neljän henkilön nimet, jotka olivat kirjoilla kyseisessä osoitteessa.

Ei siellä varmasti ole mitään hätää, Fredrik ajatteli, kun hän alkoi kirjoittaa nimiä ja osoitetta ylös. Huolestunut soittajahan ei ollut ollut vaimo eikä mies ollut jättänyt saapumatta kotiin, vaan ilmoituksen oli tehnyt miehen pomo. Työt nyt saattoi jättää väliin silloin tällöin, Fredrik ajatteli. Ainakin oli sellaisia ihmisiä, jotka tekivät niin, vaikka hän ei itse voisi koskaan kuvitellakaan jättävänsä menemättä poliisiasemalle, kun hänen työvuoronsa oli alkamassa.

”Tämä on varmasti vain yksinkertainen tarkastuskäynti, joka on nopeasti tehty”, Fredrik sanoi. ”Mennään koputtelemaan oveen ja selitetään miehelle, että hänen olisi ehkä syytä soittaa työnantajalleen ja kertoa kaiken olevan kunnossa.”

”Ehdottomasti”, Hampus vastasi.

Se olisi varmasti tavanomainen tarkastustehtävä, josta he selviäisivät vartissa. Sitten rauha olisi jälleen maassa. Ei ollut mitään syytä huolestua.

Hampus kääntyi Bjärrediin menevälle tielle. Kohteeseen oli vain kaksitoista kilometriä matkaa.

LUKU 2

LÖYTÖ

Yhdeksän minuuttia myöhemmin Hampus ja Fredrik saapuivat Bjärrediin, joka on tyypillinen ylemmän keskiluokan asuinalue Lomman kunnassa. Bjärredia ei ihan sattumalta kutsuta ”Lundin Djursholmiksi”. Kapeita katuja reunustavat lukuisat suuret ja kalliit omakotitalot.

Ilta oli nyt hämärtynyt reippaasti. Aurinko oli laskenut aikoja sitten. Taivas oli pilvessä, ja harmaansininen usva hämärsi ympäristön ääriviivat. Samalla tuntui tunnelmalliselta nähdä kaikki joulukoristeet, valosarjat ja kyntteliköt, jotka yhä valaisivat pimeitä ikkunoita ja pihvoja ja tekivät kaikkensa hälventääkseen usvaa muuten uneliaassa yhteisössä.

Poliisikaksikko oli menossa keikalle, jonka piti olla aivan tavallinen rutiinitehtävä Bjärredissä. He ihmettelivät, miten vähän ihmisiä liikkui ulkona, vaikka edelleen oli vasta iltapäivä. He näkivät yksinäisen miehen kävelevän kauempana sivukadulla koira hihnassa. Mies ja koira olivat ainoat elonmerkit, jotka he juuri nyt näkivät.

Ihmiset eivät varmaankaan vielä olleet palanneet koteihinsa töistään Lundista, Malmöstä, Kävlingestä tai Lommasta, Hampus mietti. Bjärredissä asui paljon korkeasti koulutettuja ja varakkaita ihmisiä, jotka kävivät töissä Lundissa, Malmössä ja Helsingborgissa, ehkä jopa vielä kauempana. Kenties jopa Kööpenhaminassa saakka.

Hampus ja Fredrik eivät yleensä viihtyneet erityisen hyvin tällaisissa ympäristöissä, mutta poliiseina heidän tuli yrittää sopeutua kaikenlaisiin paikkoihin. Toisaalta tällaisilla paikkakunnilla oli yleensä varsin rauhallista. Nyt heillä oli työ tehtävänä. Silloin muut tunteet saivat väistyä. Toimeksiantokin vaikutti edelleen rutiinitehtävältä.

He tottelivat navigaattoria, joka kertoi heille nopeasti ja tehokkaasti, minne heidän pitäisi ajaa heidän käännettyään vasemmalle Lundavägeniltä ja ajaessaan kohti keskustaa.

Kävi ilmi, että omakotitalo, jonne he olivat menossa, sijaitsi melko lähellä sisäänmenotietä.

He saapuivat nopeasti perille kyseiselle omakotitaloalueelle. Lähes kaikki talot näyttivät samanlaisilta. Ne olivat suuria yksi- tai kaksikerroksisia taloja, useimmat punaruskeaa tiiltä. Niitä ympäröivät pienet puutarhat, ja korkeat pensasaidat suojasivat katseilta. Ihmiset, jotka asuivat täällä, eivät selvästikään halunneet olla näkyvillä, Fredrik ajatteli. Sen saattoi hyvin ymmärtää. Fredrikin mielestä omakotitaloalue, jonne he juuri olivat saapuneet, vaikutti tylsältä, persoonattomalta ja epämurkavalta.

Omakotitalot sijaitsivat tiiviisti toistensa vieressä, melkein kuin rivitalot. Monet talot erotti toisistaan matala puuaita. Talojen väleissä kulki kapeita asfaltoituja katuja, tai pikemminkin kujia. Kujat olivat kuitenkin riittävän leveitä, jotta

asukkaat pystyivät ajamaan niillä katumaastureillaan ja muilla suurilla autoillaan. Puutarhat olivat pieniä, eikä niitä juuri näkynyt kadulle, lähinnä korkeiden pensasaitojen vuoksi.

Kaikki näytti rauhalliselta, melkeinpä uneliaalta. Molemmista poliisikonstaapeleista vaikutti siltä, että ihmiset olivat edelleen matkoilla eivätkä olleet vielä palanneet koteihinsa joulun- ja uudenvuodenvietosta.

Toisaalta tämä päivä oli aivan erityinen päivä. Oli 9. tammikuuta, kevätlukukauden ensimmäinen koulupäivä. Tuolloin kaikkien lasten – ja heidän vanhempiansa – pitäisi olla palannut lomilta tai pyhävapailta. Oli myös ensimmäinen työpäivä pitkien pyhien jälkeen – monille jopa jo toinen päivä.

Hampus ja Fredrik pysäyttivät poliisiauton kohteessaan, omakotitalon edessä Björkvägen 3:ssa. He pysäköivät auton puuaidan viereen. Itse omakotitalosta he näkivät ensin vain katon ja osan yläkerrasta korkean pensasaidan takaa. Sen sijaan he huomasivat välittömästi kaksi omakotitalon yhteydessä olevan autotallin eteen pysäköityä hopeanväristä autoa, joista toinen vaikutti katumaasturilta, ehkä Mitsubishiilta.

Autot viittasivat siihen, että perhe olisi kuitenkin kotona. Kaikkialla talossa näytti tosin pimeältä. Kukaan ei ollut myöskään vastannut puhelimeen, kun työnantaja ja poliisin johtokeskuksen kollegat olivat yrittäneet saada perhettä kiinni useita kertoja iltapäivän aikana.

Poliisipartiokaksikko istui autossa muutaman minuutin. Fredrik syötti autojen rekisterinumerot järjestelmään. Kyllä vain, ne pitivät paikkansa. Mies ja nainen, jotka omistivat autot, olivat samat kuin ne henkilöt, joiden nimet olivat passeissa. Talossa asui myös kaksi lasta, kaksi tyttöä, jotka olivat syntyneet vuosina

2003 ja 2006. Juuri tämän perheen oveen heidän pitäisi mennä koputtelemaan.

Molemmat poliisit tunsivat välittömästi olonsa epämiellyttäväksi, koska talossa oli täysin pimeää. Alakerroksesta oli sammutettu kaikki valot. Kaikkien ikkunoiden sälekaihtimet olivat kiinni. He eivät myöskään nähneet missään joulukoristeita. Kaikki vaikutti elottomalta ja kylmältä. Naapuritalot erottuivat kohdeomakotitalosta huomattavasti kaikkine joulukuusineen ja kynttelikköineen.

Tätä puutarhaa eivät koristaneet valosarjoilla koristellut kuuset. Sisäänkäynnin ympärillä ei ollut valoja. Puutarhan hedelmäpuiden rungoilla ja oksilla ei kiemurrellut valosarjoja, kuten muissa puutarhoissa. He eivät nähneet edes kynttelikköjä yläkerran ikkunoissa.

Ehkä tämä perhe ei viettänyt joulua. Noh, ei kaikkien tarvitse juhlia joulua. Ei se ole mikään pakko.

Silti tuntui, että jotain oli pielessä.

Fredrik tunki, miten vatsaa alkoi kouristaa, mutta tällä kertaa kyse ei ollut nälästä. Se oli huolta tuntematonta kohtaan. Hän käski vatsaansa rauhoittumaan. Ulkoisesta rauhasta ja hiljaisuudesta huolimatta jokin ei tuntunut täsmäävän.

Oli yksinkertaisesti *liian* rauhallista. Pimeys ja sammutetut valot tuntuivat ikäviltä. Pahaenteinen tunne alkoi levitä Fredrikissä.

Toisaalta saattoi hyvin olla, että perhe istui yläkerrassa katsomassa televisiota. Niin se varmaan oli. Tai sitten perhe ei ollut kotona. Se, että autot oli pysäköity autotallin eteen, ei välttämättä tarkoittanut sitä, että perhe olisi talossa. He olivat kenties lähteneet kotoa, mutta jättäneet autot parkkiin omakotitalon eteen merkiksi mahdollisille murtovarkaille, ettei

“Olemme yhdessä ja yhteisymmärryksessä päättäneet lopettaa omat ja lastemme elämät.”

Tammikuun 9. päivänä 2018 skånelaiselta Bjarredin esikaupunkialueelta löydetään kokonainen perhe kuolleena. Kaksi alaikäistä tyttöä on murhattu niin kutsutun laajennetun itsemurhan seurauksena – myös tyttöjen vanhemmat nimittäin löytyvät paikalta kuolleina. Tapaus tulee jäämään rikoshistoriaan yhtenä Ruotsin dramaattisimmista.

Mikä saa kaksi korkeasti koulutettua ja hyväpalkkaista vanhempaa surmaamaan omat lapsensa? Journalisti ja kirjailija Elisabet Höglund tutki reilun vuoden ajan Bjarredin perhesurmaa ja esittelee uusia näkökulmia tragediaan. Tutkimuksissaan Höglund on havainnut omituisia tekijöitä ja törmännyt salailuun poliisien ja muiden viranomaisten taholta.

Bjarredin murhat ovat äärimmäinen esimerkki siitä, kuinka oma perhe voi pettää lapsen oikeuden elämään. Se herättää tärkeitä kysymyksiä siitä, miten yhteiskunta voi havaita ja tukea perheitä vaikeuksissa – ja pahimmassa tapauksessa suojella lapsia vanhemmiltaan.

Elisabet Höglund on pitkän uran tehnyt toimittaja, kirjailija ja taiteilija. Höglund on Ruotsin tunnetuimpia mediapersoonia, ja hän on voittanut useita journalismipalkintoja.